

Rovaniemen Henkisessä Kehityksessä on syksystä 2014 lähtien säännöllisesti kokoontunut lukupiiri, jossa luettavaksi ja keskusteltavaksi valitaan henkisestä tiestä kertovia kirjoja. Lukupiirin vetäjä **Anna-Maija Salonen** kertoo miten Rovaniemen henkinen lukupiiri toimii ja millaisia kirjoja he ovat tähän mennessä käsitelleet.

Teksti ja kuvat: Anna-Maija Salonen

”On monta taivasta. Minä olen käynyt vain muutamassa.”

Herra **Hatch**

”Monet ovat pahoillaan siitä, että elämä kuoleman jälkeen ei olekaan ikuista, koska loppumatonta oleilua henkimaailmassa.” Tämä oli yksi monista **Elsa Barkerin** kirjan *Kirjeitä valon maailmasta* (1996) sisältämistä, päiväunista herättävistä ajatuksista, joilla aloitimme lukupiirimme Rovaniemen Henkisessä Kehityksessä syksyllä 2014. Barkerin kirja on alun perin ilmestynyt jo 1914, ensimmäisen maailmansodan aattona. Luku-

kokemus ja samalla tutustuminen kirjan päähenkilön herra Hatchin kokemuksiin tuonpuoleisesta oli mitä tuorein ja ajan-kohtaisin. Jo tämän ensimmäisen kirjan pohjalta totesimme, että valinta osui kohdalleen. Kirjan ikä ei sinänsä kerro vielä mitään sen sanomasta eikä vaikuttavuudesta.

Lukupiirin kirjavalinnat

Käytännössä ehdimme syyskaudella koontua kolme ja keväällä kaksi kertaa. Näin siksi, että kunkin kirjan lukemiseen tarvitaan aikaa ja kirjojen saatavuus vaihtelee. Tämä rytmi on toistaiseksi tuntu-

nut toimivan. Lukupiiriin valikoituneet kirjat eivät ole mikään ”kymmenen kärjessä”-lista, vaan ne löytyvät usein jonkun jäsenen ehdotuksesta. Koetamme myös pitää huolta siitä, että mukana on kirjoja eri aikakausilta ja erilaisista aihepiireistä. Henkisen tien kirjoja on nykyisin tarjolla valtaisa määrä, etenkin käännöskirjallisuutta. Sen sijaan suomalaisten uranuurtajien kirjoja on enää vaikea löytää julkisista

kirjastoista. Näistä aarteista tulisi siis pitää hyvää huolta. Tämän huomasimme, kun etsimme **Tapio Kaitaharjun** tuotantoa.

Syyskaudella 2014 tutustuimme myös **Thorwald Dethlefsenin** *Kohtalo on haaste* -kirjaan (1987), joka esittelee useita henkisen kehityksen suuntauksia ja ilmiöitä, astrologia ja homeopatia mukaan lukien. Kolmas syyskauden 2014 kirja oli **Bear Heartin** *Äitini Tuuli* (1999), joka kertoo mieleen jäävästi intiaanitietäjän raskaistakin vaiheista auttajaksi ja tietäjäksi ja joka tuntuu avaavan yhäti uusia, voimaannuttavia näkökulmia.

Kevätkausi 2015 alkoi **Neale Donald Walschin** kirjalla *Uusi Ilmestyskirja* (2004). Kirjoittajalta on aiemmin ilmestynyt *Keskusteluja Jumalan kanssa* -sarja. Uusi Ilmestyskirja on raflaavasta nimestään huolimatta kaikin puolin virkistävä ja haastaa lukijansa toistuvasti kuten hyvän kirjan tuleekin tehdä.

Lukupiirin kevätkausi päättyi suomalaisen Tapio Kaitaharjun (1923–2004) kirjaan *Parantava voima* (1972). Tapio Kaitaharju oli henkisen tien tienraivaaja ja edelläkävijöitä Suomessa toisen maailmansodan jälkeen. Parantava voima kertoo Kaitaharjun omasta tiestä parantajaksi ja auttajaksi aikana, jolloin meillä Suomessa näitä asioita pidettiin enemmän tai vähemmän huuhaana.

Kuluvan syyskauden aloitamme **Anthony de Mellon** *Havahtuminen* -kirjalla (2014, 24. painos). De Mello oli jesuiittaveli, joka piti englannin- ja espanjankielisissä maissa retiriittejä, työpajoja, seminaareja ja terapiakursseja. Hän kuoli äkillisesti vuonna 1987. Havahtuminen julkaistiin postuumisti 1990 ja suomennettiin ensimmäisen kerran 1999. Kirjaa pidetään hengellisen ja elämänfilosofisen kirjallisuuden klassikkona ja se koostuu luennoista, jotka de Mello piti hengellisessä konferenssissa New Yorkissa. Luennoissaan de Mello pyrkii purkamaan elämänvalheita ja sitkeitä ehdollistumia, jotka kaventavat elämää.

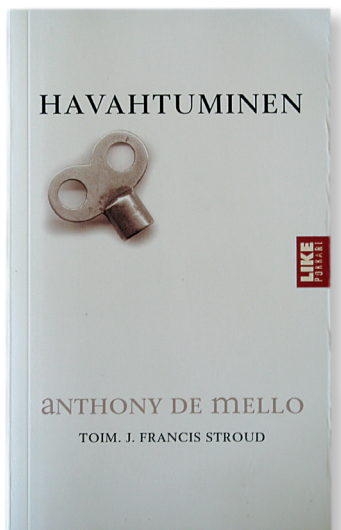
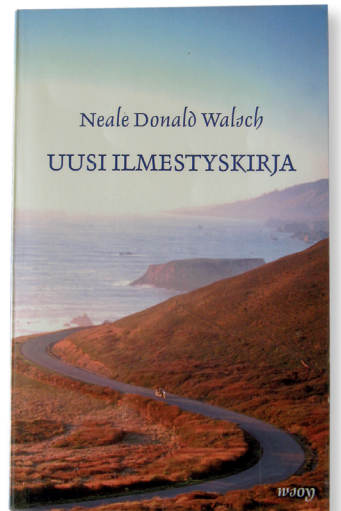
Lukupiirin voima

Lukupiirimme on muotoutunut vähitellen oman näköisekseen, jossa voi sanoa ilmoille ajatuksiaan, niitäkin, jotka tuntuvat keskeneräisiltä, ajatusten aihioilta.

Mukaan voi tulla, vaikka ei olisi ehtinyt lukea käsiteltävää kirjaa kokonaan. Eikä se ole ollut tähän saakka minkäänmoinen este. Päinvastoin. Niitä kommentteja on kuulunut useita, että ”Sainpa hyvän kimmokkeen nyt tarttua tähän kirjaan!” Piirissä voi olla myös hiljaa ja kuunnella, kuulostella. Sekin on yhtä tärkeää kuin ajatustensa kertominen.

Keskusteluahan ei synny, jos olemme aina samaa mieltä ja jos aina vakuutamme, että ”näin on”. Voimme vapaasti olla myös eri mieltä kirjoittajan ja toistemme kanssa ja ihmetellä ”onkohan näin?”. Ja huumori ja nauru mahtuvat aina joukkoon, olkoonkin, että toisinaan olemme vakavien ja vaikeiden aiheiden äärellä. Lukupiirin voima on siinä, että kaikki me läsnäolijat saamme toisiltamme erilaisia näkökulmia ja ajatuksia, joita voimme työstää edelleen kukin tahoillamme. Tai jättää silleen. Kuitenkin näkökulmien kirjo on huomattavasti monipuolisempi kuin jos itseksemme seurustelemme jonkin kirjan kanssa.

Lienee hyvä päättää tämä tarina Elsa Barkerin kirjan päähenkilön herra Hatchin lausahdukseen: ”Viisaus on hitaasti kasvava puu.”

Henkiopas Silver Birch vastaa kysymyksiin:

Mikä on spiritualismin suurin anti nykymaailmalle?

Suurin anti, jonka tämä tieto voi antaa Suuren Hengen lapsille, on vapaus kaikine monine ilmenemismuotoineen. Se vapauttaa ihmiset kaikista rajoitteista, joita heihin on kohdistettu. Se päästää heidät pois tietämättömyyden vankilasta ja antaa heille tiedon olemassaolon todellisesta luonteesta.

Ihminen on luotu elämään auringossa, ei varjoissa. Hänet on luotu vapaaksi,

ei orjaksi. Hänen elämänsä tulisi olla tulvillaan mielen, kehon ja hengen rikkauksia. Kaiken tiedon, totuuden, viisauden ja inspiraation tulee olla hänen ulottuvillaan. Hänen oikeutensa on elää hengen loisteessa ilman vaikeita ja hankalia rajoituksia, joita hänen tielleen asettavat ne, jotka kieltävät ihmisen todellisen perinnön henkisenä olentona.

Ballard, Stan A. & Green, Roger (Ed.), *The Silver Birch Book of Questions and Answers*. Spiritual Truth Press, London 2001. Suomentanut Marjut Hjelt.